

[Rager.]

Lad mig nævne Toldraadets Appeludvalg. Dèr er det jo saaledes, at Finansministeren kan træffe den Afgørelse, som han maatte ønske. Mine Erfaringer her strækker sig kun over et halvt Aar, men de gaar dog ud paa, at Finansministerens Afgørelse, uanset om Toldraadets Flertal er gaaet imod Departementets Indstilling, kommer til at falde sammen med Departementets Indstilling. Det er altsaa et lidt kedeligt Tilfælde. Jeg forstaaer, at saaledes har det ikke været med Ankenævnet.

Et andet Tilfælde, vi har i Lovgivningen, er Arbejdsnævnet. Dèr har vi jo i den sidste Lov indført den Bestemmelse, at hvis der foreligger en enstemmig Afgørelse fra Arbejdsnævnet, er den endelig, men Protest blot fra eet Medlem tilvejbinger den gamle Situation: at det er Socialministeren, der har den endelige Afgørelse.

Jeg vilde dog tro, at det var lidt farligt at give Ankenævnet Myndighed til at træffe den endelige Afgørelse, men jeg vil paa den anden Side sige til det ærede Medlem, at det er muligt, vi ved at tale om det i Udvalget meget vel kan blive enige paa dette Omraade. Jeg har blot ønsket at sige forud, at rent principielt er jeg noget betænkelig ved dette.

Ja, Det erhvervsøkonomiske Raad forsvinder, og det vil vel egentlig ikke, saadan som Forholdene udvikle sig, komme til at efterlade noget virkelig bemærkelsesværdigt Hul i Systemet. Der er jo af Det erhvervsøkonomiske Raad nedsat en Række Nævn. Det erhvervsøkonomiske Raad var jo og maatte efter hele sin Sammensætning være det Sted, hvorfra en Række Traade gik ud. Raadet sørgede for at ekspedere Sagerne videre til Ministeriet, men til direkte Arbejde var det efter sin hele Sammensætning selvfølgelig ikke brugeligt. Dette at man lader Organisationerne selv — det kommer jeg tilbage til i denne Forbindelse — udpege Repræsentanterne, har jo i og for sig kun nogen virkelig Mening, hvis de paagældende Organisationer saa virkelig føler sig bundet ved de Afgørelser, som Repræsentanterne træffer. Men vi oplevede jo bl. a. med Benzinnævnet det, at en Repræsentant for en af de repræsenterede Organisationer mistede sin Stilling paa Grund af den Holdning, han indtog i Nævnet. Det opfordrer jo ikke, synes jeg, til at gaa den Vej i alt for høj Grad.

Jeg vil gerne slutte med at sige, som jeg ogsaa sagde ved Begyndelsen af min Tale, at vort Parti tilsiger Ministeren den

videst gaaende Bistand under hans Arbejde med Loven, en forstaaelsesfuld Afværgeren af al uberettiget Kritik, som maatte blive rejst, og vi haaber paa, at alle Kredse i og uden for denne Sal vil samles om at hjælpe dertil, saaledes at Opgaven ikke skal være at skabe en upopulær Minister, men at skabe en Minister, der trods det, at han maa tage Ansvar for ubehagelige Indskrænkninger af Folkets Forbrug o. s. v., dog vil kunne faa det Renommé, at han under de Forhold, der var givet, arbejdede paa bedste Maade.

Hartel: De Gange, hvor denne Lovgivning har været til Behandling i dette høje Ting, har min Gruppe og jeg været Modstandere af den, og jeg vil heller ikke sige, at vor Holdning er blevet væsentlig ændret ved det Forslag, som nu er forelagt.

Ved Valutalovens Behandling i November udtalte jeg, Sp. 1096, hvis jeg maa have Lov til at gentage, hvad jeg dengang sagde:

„Jeg mener derfor, at alt taget i Betragtning burde den nuværende Situation benyttes til at indlede en Afvikling af dette System og ikke, saadan som det, der nu forberedes, til en Videreførelse.“

Ministeren vilde dengang intet høre om en saadan Afvikling, og da Sagen blev behandlet i Udvalget, afviste det, navnlig paa tre Punkter, en Afvikling. Udvalget vilde ikke gaa ind for større Frihed ved Valg af Land, hvor Indkøbene skulde foretages, det afviste endvidere en udvidet Bemyndigelse for Brancheforeningerne, hvilket jeg stærkt havde udtalt Ønsket om, og det afviste for det tredje Ændringer i Reglerne for Ny-Importører. Det vil med andre Ord sige, at i det store og hele blev alt ved det gamle. Nu er jo Nemesis paa en vis Maade kommet over selve Systemet, idet det ikke er muligt i Realiteten at opretholde det og praktisere det paa samme Maade som forhen, men alligevel ønsker man formelt at aabne Adgang til at fortsætte det, hvor man kan, og det er denne Udvikling, som jeg er betænkelig ved. Nu siger ganske vist det ærede Medlem Hr. Rager, at Koncipistens Tanke har været den, at der skulde en Afvikling til, men det gaar jo ikke altid, som Præsten prædiker, og det er dog ikke sikkert, fordi det har været Koncipistens Tanke, at Resultatet vil blive *det* i Praksis. Det, vi har Brug for i den øjeblikkelige Situation, er den mest vidtgaende Frihed til Indkøb, for saa vidt det gælder vor sydlige Nabo.

Jeg maa her have Lov til at henvise til en Udtalelse, fremsat af Grossistsammenslutningen i en Skrivelse af 20. Maj til Grosserer-